

MÚSICA

L'OBC interpretant *El Pessebre* de Pau Casals a L'Auditori sota la direcció d'Arthur J. Post. MAY / ZIRCUS

'El Pessebre' imposa un rotund missatge de pau

El fervor coral salva una fluixa versió de l'oratori de Pau Casals a L'Auditori

Crítica

El Pessebre
L'AUDITORI
14 de desembre

JAVIER PÉREZ SENZ

Dir que *El Pessebre* és més que un oratori no és qüestió de fervor patriòtic sinó de justícia històrica perquè totes, absolutament totes les circumstàncies que envolten la gestació d'aquesta partitura demostren l'indestructible compromís de Pau Casals amb la democràcia i la llibertat. El músic va començar a treballar en aquesta obra, basada en el poema del seu amic Joan Alavedra, el 1943, en plena barbàrie nazi, carregant-se a les espatlles el dolor d'una Catalunya sota el franquisme. No va actuar en l'Alemanya nazi; tampoc en l'Espanya de Franco: *El Pessebre* es va estrenar a Acapulco (Mèxic) el 17 de setembre del 1960, orquestrat pel seu germà Enric Casals, i durant deu anys ell mateix el va interpretar per tot el món. El lloc més proper a la seva pàtria on van arribar a sonar les notes de l'obra va ser Sant Miquel de Cuixà, l'11 de setembre del 1966, set anys abans de la seva mort.

Més enllà de l'esperit nadalenc, Casals va concebre l'obra com un gran oratori sobre la pau, amb la convicció que només des de la fraternitat i la justícia es pot construir un futur digne per a la humanitat. Però en música, amb bones intencions no n'hi ha prou. De fet, *El Pessebre* s'interpreta molt poc, fins i tot en terres catalanes. No és musicalment una obra mestra: la partitura, molt irregular, té moments de sincera expressivitat i bellesa melòdica, amb cors molt inspirats -L'es-

tel, *Cor dels Reis Màgics*, *El plor de l'Infant Jesús*- i les àries destinades a Maria, de gran lirisme i tendresa. Però el compositor català posa en joc estètiques massa diverses, des de la devoció bachiana fins a la retòrica straussiana, amb resultats no sempre feliços -Alavedra i Casals fan cantar fins i tot la mula, el bou i els camells, que ja és cantar- i ni el bon ofici orquestrador d'Enric Casals pot maquillar l'excés d'artifici.

Decebedora direcció

Feia molt anys que *El Pessebre* no es programava a Barcelona. L'última versió es va poder sentir a L'Auditori el 2004, sota la molt inspirada direcció d'Antoni Ros Marbà al capdavant de l'OBC, que ja n'havia enregistrat una magnífica versió discogràfica el 1997 sota la dúctil direcció de Lawrence Foster. Però no hem tingut tanta sort aquest cap de setmana, precisament per la fluixa tasca feta pel jove director nord-americà Arthur J. Post en el seu debut amb l'OBC: va decebre amb una lectura plana, sense brillantor en la part orquestral i amb pobres matisos corals. Curiosa elecció artística, quan hi ha joves directors catalans igual o millors que Post esperant una oportunitat semblant. La soprano Elena Copons va treure bon partit de les parts més líriques però la resta de solistes vocals -el baríton Joan Martín-Royo, la mezzosoprano Gemma Coma-Alabert, el tenor David Hernández i el baix Marc Pujol- van sortir del pas amb poca naturalitat i amb veus de limitada potència. La gran massa coral formada per l'Orfeó Català, el Cor Jove de l'Orfeó Català i la Coral Canigó -dirigits respectivament per Josep Vila, Esteve Nabona i Xavier Solà- va impressionar molt més per la contundència i potència sonora que per la claredat, projecció i homogeneïtat de les veus. —